

RESSÒ *de* MONTBAU

Revista independent d'Horta Guinardó
Número 12

Any 5 Època IV
Setembre 2021

Fent Memòria del Monestir de Sant Jeroni *Oriol de Fàbregues* — Art públic desaparegut: la creu de terme de Montbau *Neus Moyano* — Taller de escritura: Mister Pitt *Txell* — De Bar Mombau a la Llaminera *Neus Moyano* — Una família, un barri, una vida: 81 anys després *Maria Antònia Manzanares* — Què és la soledat no desitjada? *Taula Radars de Montbau* — Àltima, compromesa amb la igualtat *Àltima* — Transformar l'oblit en orgull *Nit Elias i Riba*

RESSÒ DE MONTBAU

Revista independent
d'Horta Guinardó

Número 12

Any 5 Època IV

Setembre 2021

EQUIP DE REDACCIÓ

Marta Corella

Neus Moyano

Núria Planchart

Anna Román

Narcís Serrats

COORDINACIÓ

Neus Moyano i Marta Corella

COL·LABORADORS HABITUALS

Associació de Veïns

Fernando Marzá: Arquitectura

EDICIÓ I CORRECCIÓ

Marta Hernández Pibernat

DIRECCIÓ D'ART I DISSENY GRÀFIC

Clara Gràcia Closa

Narcís Serrats Mata

IMPRESSIÓ

DBcoop, sccl

PUBLICITAT I ESPONSORITZACIÓ

Narcís Serrats

639 77 13 62

associacioveinsmontbau@hotmail.com

CARTES DELS LECTORS

Si voleu col·laborar en la revista, fer-nos arribar comentaris, queixes, fotos antigues o curioses del barri, etc., us podeu posar en contacte amb nosaltres mitjançant l'adreça de correu electrònic

ressodemontbau@gmail.com

i el telèfon de l'Associació de Veïns,

639 77 13 26

DISTRIBUCIÓ DE LA REVISTA

La revista es distribueix gratuïtament a casa vostra. A més a més la podeu trobar a la Biblioteca Albert Pérez i Baró, al Local Social i a la Sala Polivalent de Montbau.

NOTA DE LA REDACCIÓ

La responsabilitat dels articles i les opinions publicats correspon de manera única i exclusiva als seus autors.

DIPOSIT LEGAL

B-18795-2017

ISSN

2565-1706

TELÈFONS D'INTERÈS

Associació de Veïns 93 428 29 34

CAP Sant Rafael 93 428 95 41

Farmàcia Esplanada 93 428 27 29

Farmàcia Esquerrà 93 428 39 95

Farmàcia Ortopèdia Montbau 93 428 01 94

PORTADA

Xènia Planas

ASM
Horta Guinardó

Ajuntament de
Barcelona

Districte
d'Horta-Guinardó

ÀLTIMA

ESPEREM QUE SÍ...

D'aquí a poques setmanes el nostre barri donarà el tret de sortida a la Festa Major de Montbau, una festa que malauradament en la seva última edició, l'any 2020, es va viure sense el bullici i l'alegria que sempre han caracteritzat qualsevol dels esdeveniments que formen part del calendari festiu del barri. En vam dir «festa major», però de fet hi podíem haver posat un altre nom, ja que no va ser ni festa, ni major.

Després de molts –massa– mesos amb un sentiment constant de pujada i baixada, d'incertesa i de l'esperada «nova normalitat», les entitats i les associacions del barri han programat i organitzat amb molta il·lusió uns actes per tornar a gaudir d'uns dies lúdics i festius. Els temps complicats que vivim des de fa més d'un any, la por a una nova onada, a unes noves restriccions o a uns requisits i unes normatives difícils de complir, ens faran estar amb l'ai al cor durant els propers dies, i no serà fins a l'últim moment que sabrem del cert que el nostre Pla, els espais del barri i les places es tornaran a omplir de diversió, d'emoció..., en definitiva, de vida. Fins llavors confiarem que tot tirarà endavant, tothom ens hi deixarem l'ànima perquè les activitats programades funcionin.

Malgrat la transformació d'alguns actes, l'adequació dels espais i la limitació d'horaris i aforaments, tot s'ha pensat perquè cadascuna de les propostes del programa sigui compatible amb la seguretat, la comoditat i la diversió (totes les activitats estaran adaptades a la situació sanitària en què ens trobem en aquell moment). Volem que sigui una gran Festa Major i que el jovent del barri, així com la gent gran i els més petits, en gaudeixin plenament. Serà responsabilitat de tots, d'entitats i associacions però també de les veïnes i els veïns, que aquests dies tan esperats siguin un èxit. Sabem del cert que s'hauran de complir uns requisits, i hauréem de comprometre'ns a seguir-los per garantir la nostra seguretat i la de la resta del veïnat.

Aquest any, la Festa Major de Montbau tindrà lloc els dos primers caps de setmana d'octubre: us convidem a donar un cop d'ull a les diferents activitats. Recordeu que per a la majoria dels actes serà requisit imprescindible fer la inscripció per poder participar-hi; no us despisteu!

Desitgem que gaudiu d'aquests dies de festa i que, sobretot, aquesta ja sigui l'última Festa Major «quasi» normal.

Festa Major 2021: esperem que sí...

PS. Us recomanem que durant els dies de Festa Major estiguen molt atents a les xarxes socials de les diferents entitats i associacions per si hi ha canvis d'última hora. En el moment que enviem a imprimir el Ressò de Montbau, tot segueix com està previst i la Festa Major tira endavant.

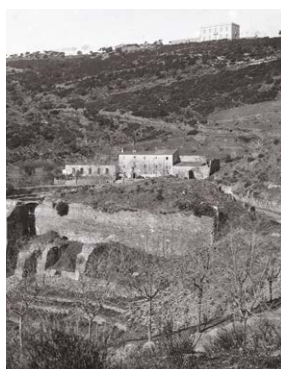
CONTINGUTS

CARRER ARQUITECTURA

Aquesta secció parla de la història, l'arquitectura del barri i del seu patrimoni.

06.

Fent Memòria del Monestir de Sant Jeroni
per Oriol de Fàbregues

12.

Art públic desaparegut: la creu de terme de Montbau
per Neus Moyano

CARRER POESIA

Aquí incorporem tots aquells projectes artístics i poètics que es desenvolupen al barri o pels seus habitants.

16.

Taller de escritura:
Mister Pitt *per* Txell

CARRER HARMONIA

Propostes relacionades amb la gent del barri, les seves botigues i oficis.

21.

De Bar Mombau a la Llaminera
per Neus Moyano

26.

Una família, un barri, una vida: 81 anys després *per* Maria Antònia Manzanares

28.

Què és la soledat no desitjada?
per Taula Radars de Montbau

28.

Àltima, compromesa amb la igualtat *per* Àltima

38.

AGENDA D'HIVERN

Trobareu la programació del trimestre.

40.

NOTÍCIES

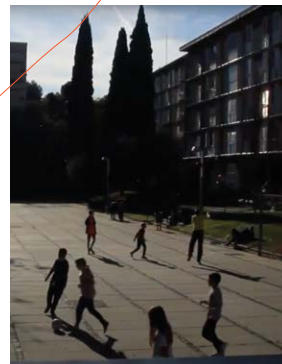
Aquí trobareu totes les novetats més importants i els esdeveniments que hi han succeït darrerament al barri, per Aícia Viñolas i Anna Camón

42.

BÚSTIA OBERTA

Donem veu als nostres lectors a què expressin les seves opinions.

Transformar l'oblit en orgull *per* Nit Elias i Riba

*Les restes del monestir de Sant Jeroni a la carretera
de la Rabassada, Fotografia estereoscòpica,
1898.1902, Arxiu Fotogràfic de Barcelona*

*Fotografia per
J. ANGLADA I L'AUTOR*

FENT MEMÒRIA DEL MONESTIR DE SANT JERONI

CARRER ARQUITECTURA

Text per
ORIÓL DE FÀBREGUES

La memòria és una de les formes de fer present el passat. La separació cartesiana del passat, el present i el futur en compartiments estancs, com fa la lingüística, no es correspon amb la relativitat del temps. Hi ha futurs que ja són presents, hi ha presents que només són passats i hi ha passats que encara són presents.

El nom nostrat de Vall d'Hebron, al vessant muntanyós de Collserola, a Barcelona, també té una arrel profunda en el temps; va ser recollit i consolidat per un monestir edificat ara fa 600 anys: Sant Jeroni de la Vall d'Hebron.

El monestir de Sant Jeroni de la Vall d'Hebron el va fundar el 1393 la reina Violant de Bar, segona muller del rei Joan I de la confederació catalana, per als monjos jerònims en el que era un paratge tranquil, frescal i saludable dels vessants de la serra de Collserola, on ja aleshores es refugiaven els ermitans. Si bé l'orde dels jerònims és essencialment contemplatiu, els monjos també construïen, als seus monestirs, infermeries i hospitals, amb les apotecaries respectives, on es guarien els religiosos malalts i s'exercia la caritat amb els pobres i els necessitats de l'indret. El monestir de la Vall d'Hebron també es va dotar d'aquestes dependències.

EL DEURE DE L'HOSPITALITAT

Els ordes religiosos cristians incloïen entre els seus deures el de l'hospitalitat i l'atenció als malalts, en un sentit alhora caritatiu i pietós. Així doncs, el monestir oferia hospitalitat i atenció als pobres, els pelegrins, els transeünts i els malalts de l'antic camí de Collserola, que passava per davant del monestir. També donava, en especial, aixopluc i menjar durant l'aplec de la diada de sant Jeroni, el 30 de setembre, quan n'hi pujaven en gran nombre, superior al centenar.

Pau Rigalt (1778-1845), Dibuix del monestir de Sant Jeroni de la Vall d'Hebron. Fons Jaume Caminal de l'Arxiu Municipal d'Horta Guinardó.

1. Hostatgeria
2. Hospital de pobres
3. Hostatgeria
4. Infermeria
5. Farmàcia
6. Llibreria

CARRER ARQUITECTURA

Sis-cents anys després de la fundació del monestir, a l'emplaçament d'una de les seves dependències agrícoles –la Granja Nova de Sant Jeroni de la Vall d'Hebron–, que després de la desamortització de Mendizábal havia passat a ser propietat de l'Estat, s'hi va edificar un hospital que va rebre el nom de Residencia Francisco Franco. Inaugurat el 5 d'octubre del 1955, més endavant havia de recuperar el nom d'Hospital Vall d'Hebron, que s'ha convertit en un dels puntals de la medicina catalana.

L'Hospital Vall d'Hebron ha fet front a calamitats que han sotragat el nostre sistema sanitari, com l'explosió dels Alfacs o l'atemptat d'Hipercor, i, actualment, la COVID-19, aquest tsunami víric que l'ha sobrepassat d'una manera inaudita. Les advertències de la grip aviària, la SARS i la MERS no ens havien preparat prou, i ja no conservàvem el record de les epidèmies de tifus i grip espanyola que havien viscut els nostres avis, ni del còlera, la febre groga i les pestes dels besavis i rebesavis.

L'atenció que exigeix la pandèmia ha requerit el concurs de tots i cadascun dels hospitals catalans, petits i grans, públics i privats. Probablement l'Hospital Vall d'Hebron és el que ha encapçalat l'oferta de llits d'UCI, i ha merescut una menció especial de l'Organització Mundial de la Salut (OMS) per la gestió de l'epidèmia i la conversió en un centre covid.

Però no és el primer cop que Vall d'Hebron esdevé un hospital d'infecciosos. Sembla un retorn en temps moderns de temps passats; la història sembla repetir-se així, potser no en cercle, sinó en espiral.

REFUGI CONTRA EPIDÈMIES

El primer hospital de pobres de Sant Jeroni de la Vall d'Hebron data d'abans del 1471, fundat a redós de l'antic monestir jerònim d'aquest nom, que ja estava dotat d'una infermeria des de la seva fundació el 1393. Durant l'Edat Mitjana i Moderna, el monestir de Sant Jeroni de la Vall d'Hebron ofería hospitalitat,

i de fet es va utilitzar com a refugi durant les epidèmies. El seu aïllament físic i les mesures de clausura permetien barrar l'entrada als agents infecciosos, i d'aquesta manera es convertia en un enclavament aïllat dels focus de contagi i alhora relativament proper a l'aglomeració urbana de Barcelona, cosa que el feia un refugi idoni per evitar contraure aquestes malalties.

El papa Benet XIII –el papa Lluna–, per exemple, s'hi va hostatjar el 1409, fugint de la pesta de Perpinyà, quan viatjava des d'Avinyó cap a Peníscola. El rei Joan II va prorrogar les Corts catalanes i es va refugiar a Sant Jeroni de la Vall d'Hebron el 5 de juliol del 1457 arran de l'auge de mortalitat a la ciutat de Barcelona a causa del brot de pesta més letal de segle xv, i el 1507 s'hi van aplegar els diputats del consistori de Barcelona, que fugien d'una altra epidèmia.

L'aïllament i alhora la proximitat del monestir respecte a Barcelona van fer que al segle XIX ja no s'utilitzés com a refugi contra les malalties transmissibles urbanes, com en els segles anteriors, sinó que, seguint les noves idees higienistes, es destinava a traslladar-hi i aïllar-hi el focus de contagi de la ciutat.

HOSPITAL D'INFECCIOSOS

Anteriorment, de fet ja al segle XVI, per evitar el contagi de malalties infeccioses, a la ciutat de Barcelona es retenien en quarantena viatgers i mercaderies procedents d'ultramar a la Casa de Sanitat, situada extramurs, entre el portal de Mar i la platja. També hi havia cases de sanitat en altres ports del Principat de Catalunya, com els d'Arenys de Mar, Tarragona i Begur.

Abans que, ja al segle XIX, la ciutat es dotés d'un hospital d'infecciosos, durant les freqüents epidèmies greus es van habilitar campaments construïts amb tendes de campanya per als afectats. Aquests campaments s'improvisaven en despoblats propers a la ciutat,

com la falda de Montjuïc (Can Tunis) o els voltants del monestir de Pedralbes. En aquell moment Sant Jeroni de la Vall d'Hebron també es va convertir en un llatzeret o hospital d'infecciosos, per aïllar els malalts contagiosos al monestir i prevenir la transmissió de les malalties.

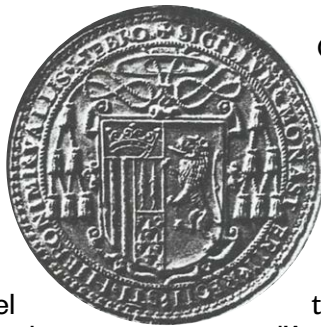
Així, per exemple, el 20 de setembre del 1821 la Junta Superior de Sanitat va decidir traslladar a Sant Jeroni, per prevenir els contagis, els afectats de febre groga d'un vaixell del port vell de Barcelona i del barri de la Barceloneta. Aleshores el monestir va acollir 220 persones, que va instal·lar fins i tot a l'edifici de l'església i en tendes muntades al pati, fins que, al mes de juny de l'any 1822, els serveis sanitaris van donar oficialment per acabada l'epidèmia, després de verificar que s'havien purgat i emblanquinat els murs del monestir. Abans, però, el mateix monjo apotecari del monestir, que era alhora l'apotecari major de l'Hospital General de la Santa Creu, fra Vicens Joana, fill del cirurgià Baldiri Joana, es va contagiar de la malaltia; va morir de febre groga el 19 de setembre del 1821, als 49 anys d'edat.

De nou, el 1834, durant l'epidèmia de còlera de Barcelona, el convent de Sant Jeroni de la Vall d'Hebron es va destinar a llatzeret. Al Llibre d'òbits dels religiosos de la Vall d'Hebron, en una entrada del 13 d'octubre del 1834, s'hi llegeix el següent: «Estant los claustros y part del convent ocupats per los Pobres de la Casa de Charitat de Barna per raho de que estava reynant en Barna y fora de ella una enfermetat terrible anomenada Colera morbo, del que moriren també en lo monastir algunas de las pobres de la casa de la charitat que residian en ell per Orde del Govern». Aquesta malaltia va fer una gran mortaldat entre els ingressats i va afectar l'hortolà del monestir, el vicari de Sant Genís dels Agudells, mossèn Joaquim Guiu, i fins i tot el monjo infermer d'aleshores, fra Ascenci Maria Pastor, un frare valencià molt entès en medicina.

El monestir de Sant Jeroni de la Vall d'Hebron va ser desamortitzat i abandonat el 1835. La planificació urbanística del 1903 de la Gran Barcelona va destinar la zona a «emplaçament per a hospital» i el 1936 s'hi projectà l'edificació d'un gran hospital per atuberculosos que no arribà a quallar. La propietat del terreny, en mans de l'Estat, i la naturalesa saludable del lloc eren unes condicions idònies perquè s'hi edificqués un gran complex sanitari fora del centre urbà: la Residencia Francisco Franco, erigida en temps de la dictadura i convertida amb la democràcia en Hospital Vall d'Hebron, que ara, al segle XXI, ha tornat a ser un hospital d'infecciosos.

UNA ASSOCIACIÓ REIVINDICATIVA

Des de temps immemorials, a l'antic monestir s'hi feia un aplec memorable el dia de sant Jeroni. El 30 de setembre del 2020, una colla d'amics units per l'estima envers aquest monestir ens vam reunir per commemorar aquest aplec.

Commemorar és reviuire la memòria de les persones, recuperar les vivències, els llocs i els fets, recordar per no oblidar i no ser oblidats, reivindicar el fil que uneix el que érem, el que som i el que serem. Fruit d'aquesta trobada va ser la fundació de l'Associació d'Amics del Monestir de Sant Jeroni de la Vall d'Hebron.

Els fins d'aquesta associació són la recuperació i la custòdia de les restes arqueològiques, materials i històriques de l'antic monestir de Sant Jeroni de la Vall d'Hebron, amb la voluntat de dignificar i protegir l'espai natural ocupat per aquest monument recollint el treball dels qui ens han precedit en aquest vocació. L'Associació vol estudiar i donar a conèixer la història del monestir de Sant Jeroni de la Vall d'Hebron, preservar-ne la memòria i museïtzar-ne les restes *in situ* per fer-les accessibles al públic.

<https://aamsjvh.blogspot.com/>

m
CEM
MUNDET

NO T'HO PERDIS

T'ho posem fàcil

17,25€/mes*

DEMANA INFORMACIÓ A:
reccio.mundet@federacioacell.org
934 28 27 50

www.cemmundet.cat
@cem_mundet

*17,25 €/mes els quatre primers mesos, de setembre a desembre 2021. Un únic pagament de 69€.
No acumulable a altres promocions.
Oferta vàlida per a persones que no han estat sòcies en els darrers 3 mesos.

ESPLANADA 7
Llibres i papers

C/Pla de Montbau, 7
Telèfon i Fax: 93 428 09 96
montbaupapers@gmail.com

BENLLIURE 15
Llibres i papers

C/Benlliure, 15
Telèfon: 93 428 21 04
Fax: 93 428 09 96
montbaupapers@gmail.com

Fotocòpies-Escàner
Impressions (JPG/PDF):
des de pen drive/correu electrònic
Enquadracions en espiral
Plastificacions-Fax
Objectes de regal
Treballs d'impremta

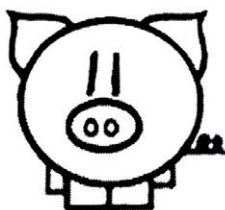

GINESTA

som de Montbau

cansaladeria polleria

CARMEN

C/Àngel Marqués 16-18 - Galerías Montbau

Telf. 93 428 05 61

ART PÚBLIC DESAPAREGUT: LA CREU DE TERME DE MONTBAU

*Imatges per
BIBLIOTECA DE CATALUNYA
I ARXIU MUNICIPAL
D'HORTA-GUINARDÓ*

*Text per
NEUS MOYANO*

*La creu de terme de Montbau
amb el Palau de les Heures
al fons en una fotografia dels
anys 1920. Arxiu Municipal
d'Horta-Guinardó*

Al camí que continua des del carrer Poesia cap a la muntanya, al darrere de l'Escola Baloo, on ara hi ha l'encreuament de camins que porten per una banda a Sant Cebrià i la Font de la Llet, per la banda sud-oest a la pedrera de Montbau i per l'est al barri de Montbau, fins als anys cinquanta hi havia una creu de terme.

Les creus de terme solien designar, des de l'Edat Mitjana, llocs de culte o pobles cristians. Així, les trobem a l'entrada d'alguns pobles i a les esglésies. Collserola en tenia alguna, d'aquestes creus –tot i que han anat desapareixent al llarg del temps–, com la creu de terme de Montbau. De tota manera, aquestes creus no sempre marcaven llocs religiosos o enclavaments cristians.

Un exemple d'una creu que indica l'emplaçament d'un centre religiós el trobem a l'església de Sant Genís, on a sobre d'una columna petita encara hi ha una creu de ferro senzilla, a prop de la porta del cementiri. Paga la pena visitar aquest indret fora del temps, amb vestigis del romànic i fins i tot del preromànic, amb una figura incisa que representa un peix a prop de la porta. Les tombes i els mausoleus d'aquest cementiri tan antic, l'únic lligat a una església que queda al terme municipal de Barcelona, ens remetent a la història de les famílies dels barris de muntanya en l'època en què a la Vall d'Hebron hi havia un conjunt de masies i vinyes.

Tot i que es trobava al camí d'una de les ermites més antigues del nostre entorn, l'ermita de Sant Cebrià, de la qual parlarem un altre dia, la creu de terme de Montbau desapareguda no assenyalava un enclavament religiós.

UNA CREU DE TERME PARTICULAR

La creu de terme de Montbau marcava les finques del marquès d'Alfarràs, que també era propietari dels actuals Jardins del Laberint. El mapa parcel·lari o pla geomètric del poble i terme de Sant Joan d'Horta dibuixat pel geòmetra Joan Serra i Bonet, que data del 1861, assenyalava els límits de la propietat del marquès amb altres finques, com la de la vídua de F. Marí, que en plànols posteriors –com el que ens ensenya Eugeni Font, masover de l'ermita de Sant Cebrià– apareix encabida dins la propietat del marquès.

L'ermita de Sant Cebrià i Santa Justina, que quedava dintre d'aquestes propietats, és des de fa segles un lloc d'aplecs i excursions de la gent de la zona. Els frares mínims de Sant Francesc de Paula van fer d'aquesta ermita el bressol del seu orde el 1493. No és estrany que en un indret tan transitat pels veïns –igual com ho és ara mateix, i cada vegada més arran de la pandèmia– s'optés per alçar una creu monumental de pedra en comptes d'una senzilla fita al camí.

La fotografia estereoscòpica del fons Salvany, datada cap al 1913, indica

que la creu era al camí de Sant Cebrià, que enllaçava amb l'església de Sant Genís dels Agudells. A la imatge, la creu està envoltada d'una tanca metàl·lica que devia delimitar els terrenys. Aquest límit coincideix amb el del que després va ser el barri de Montbau, que es va situar en terrenys adquirits als antics propietaris de masies i camps.

La fotografia del fons Salvany ofereix una panoràmica completament insòlita del pla de Montbau, cobert de camps de conreu que pertanyien a la finca de can Barret, que veiem també a la fotografia, amb la casa i els estanys recreatius i de reg que estaven situats on ara hi ha la Font de Can Barret, anomenada així en honor a l'antiga finca, que va desaparèixer per edificar la segona fase del barri de Montbau. Els propietaris de la finca de can Barret es van emparentar amb els Moragas, de la família del fundador de la Caixa de Pensions, Francesc Moragas i Barret. Precisament el primer mausoleu del cementiri de Sant Genís, del qual hem partit per fer la nostra petita excursió, pertany a la família de can Barret, i en els noms dels difunts que hi trobareu inscrits hi ha una part de la història del nostre barri.

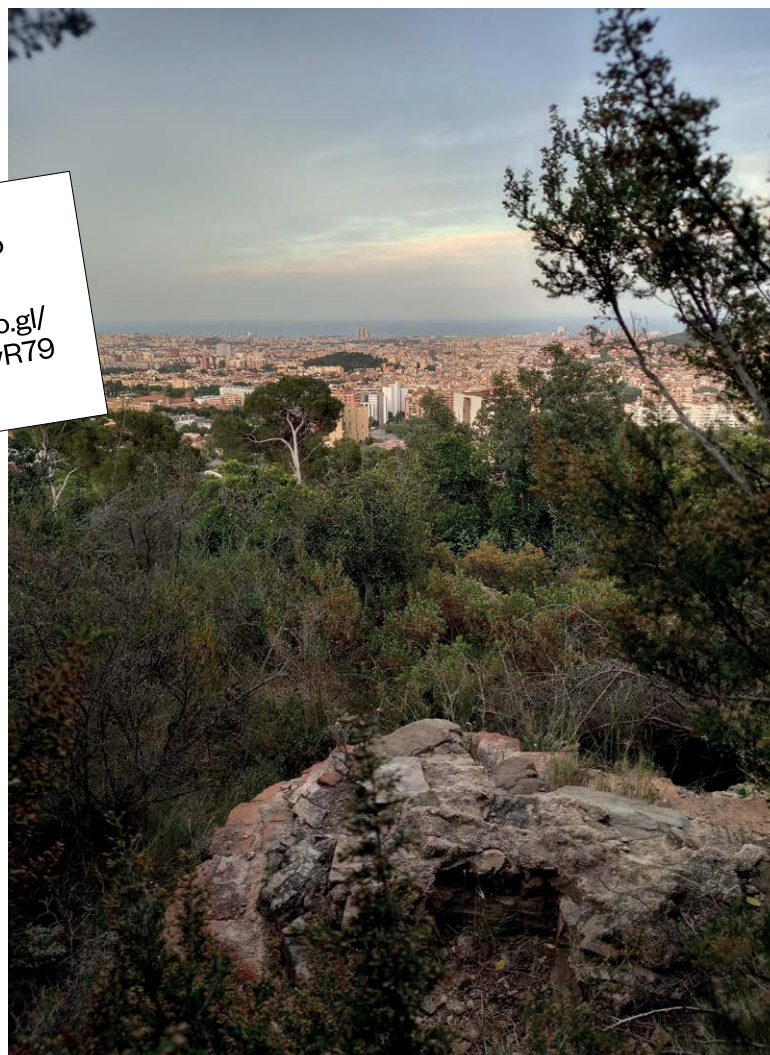
CARRER

Creu de terme de Montbau. Fons Salvany, ca. 1913. Biblioteca de Catalunya

Localització actual de la creu de terme. Foto Elixabet Enparan

Marcador localització creu de terme
<https://maps.app.goo.gl/cKrmKmcHCb9wvyR79>

ALTRES CREUS DE TERME

A Barcelona encara hi queden algunes creus de terme. La creu d'Horta es va situar l'any 1952 davant de Can Cortada, al final de carrer Campoamor; és una reconstrucció, perquè l'antiga creu d'Horta va ser destruïda durant la Guerra Civil.

A Collserola hi trobem la creu dita de Llevallol, al camí de Sant Just Desvern a Santa Creu de l'Orda, on ara hi ha la torre de telecomunicacions. Aquesta creu marca la frontera entre Sant Just Desvern i Barcelona.

Altres creus han donat nom a carrers de Barcelona, com el carrer de la Creu Coberta, a Sants, o estan integrades en una església, com la creu de terme de Barcelona, que es troba a la teulada de la catedral i que es beneeix cada 3 de maig, el dia de la Santa Creu. Segons l'historiador Enric H. March, en beneir la creu era costum demanar a Déu bones collites per al poble.

Les creus marquen els límits de les propietats, els dels municipis o un lloc de culte

I a Montbau també podem dir que hi tenim una creu de terme, a més de la que ha desaparegut i que marcava el límit de les propietats del marquès d'Alfarràs i de les finques de can Barret. Actualment tenim la que està integrada en una de les façanes de l'actual església de Sant Jeroni, que marcava –aquesta sí– la presència d'un espai dedicat al culte.

ARQUITECTURA

TALLER DE ESCRITURA

Text per TXELL

MISTER PITT

Nos encontramos a mediodía y me llevó a almorzar a un pequeño restaurante de su confianza. Hacía mucho que no estábamos así, un largo rato, contándonos los últimos movimientos de nuestra existencia. Mientras que la mía se encontraba en un *tempo moderato*, la de Andrés pasaba de lleno por un *adagio*.

Consiguió situar su experiencia en el centro de la conversación y la extensa sobremesa se convirtió en una parsimoniosa lamida de heridas, con el deleite que produce hacerlo junto a alguien que te conoce tan bien las viejas cicatrices, como las actitudes que te condenan al próximo desastre. Así que escuchaba con atención los detalles generosos sobre el último descalabro en su vida, una tragedia virtual en Instagram por la que se había visto forzado a cerrar su querida cuenta.

La terapéutica entre nosotros se reflejaba en el desaliño de Andrés: el cuello de la camisa torcido, el rostro sudoroso, la indiferencia ante el mechón rebelde en su sien, sus ojos claros ignorando lo que lo rodeaba y, visionando en su lugar el recuerdo de lo que estaba narrando. Yo era el paisaje familiar que muta sin dejar de ser el mismo, el último madero flotante del naufragio, el hogar por el que se anda descalzo, la puerta que atraviesas mientras te desanudas la corbata.

En previsión de una larga charla medicinal -sus mensajes no habían dejado lugar a dudas-, había comprado el billete para el último tren de la tarde, pero aún así, el tiempo se precipitó en barrena hacia mi partida. Prudente, avisé un par de veces a Andrés de que se nos hacía tarde, hasta que la hora de alzar el campamento llegó sin remedio. Fue suficiente un “bueno, pues me voy” y sacar el billeteero, para pinchar la burbuja autocompasiva y devolverlo a la cafetería cercana a la estación, donde habíamos acabado pasando la tarde.

CARRER POESIA

Pedí la cuenta y pagué mientras Andrés volvía a hacerse visible: sacó el pañuelo de hilo del bolsillo y se secó el rostro, se mesó los cabellos rubios y, como si se aliviara una cefalea, se peinó discretamente las cejas con los dedos pulgar y meñique, un gesto muy suyo. Se acomodó la camisa y la colocó en la justa medida dentro del pantalón, del que tiró con suavidad, hasta que los camales quedaron pulcramente colocados sobre los mocasines italianos. Centró la hebilla del cinturón, se tiró de las mangas flexionando levemente los codos, se puso de puntillas y se posó despacio sobre los talones, como una bella ave, aterrizando de nuevo en la realidad.

“Nueve segundos, estás lento”, certifique, siguiendo la costumbre de cronometrar sus rituales de acicalamiento desde que éramos críos. Él me sacó la lengua y soltó una carcajada que ya no me dedicaba solo a mí. Andrés volvía a ser para todo el cosmos.

Salimos a buen paso hacia la estación. Me faltaba el aliento, pues en esos momentos, a contrarreloj y de cualquier manera, se esperaba que yo analizara, reflexionara y diera la solución final al problema que fuera y, aunque de Instagram no tenía ni idea, era una eminencia en andresadas. Contaba, como podía mis impresiones, mientras Andrés se agarraba a mi brazo con ambas manos, mirándome fijamente sin atender donde pisaba, como si yo fuera un perro lazarillo o Buda y mis palabras pura iluminación.

Al girar la esquina vi el chato edificio de la estación con los accesos desbordados por una multitud de gente y mis talones se clavaron en el suelo, dejando a Andrés desorientado. Primero pensó que era una pausa especialmente dramática, pero, después, sus ojos siguieron mi mirada hasta la estación y vio a los de seguridad bloqueando las puertas y a la gente apelotonada, como en las imágenes demenciales de las rebajas. “Pierdo el tren, joder”, solté con pleno convecimiento. Andrés consultó la hora en su muñeca, respiró profun-

damente, reajustó su cinturón, tomó mi mano y dijo: “¡Vamos!”, y me enarboló hasta la puerta más cercana.

Nos abrimos paso trabajosamente hasta una entrada y le mostré mi billete a uno de los guardas, mientras le explicaba que mi tren salía en breve e, incapaz de despedirme de Andrés entre aquel conglomerado de cuerpos, seguí contándole al segurata que Andrés era mi único hermano, que iba a tomar los votos en un monasterio benedictino de clausura al amanecer, y que queríamos darnos un último abrazo a las puertas del convoy que probablemente esperaba ya en el andén, y que sólo sería posible si él tenía la consideración de dejar entrar Andrés conmigo, claro.

El de seguridad dió un repaso a Andrés, de arriba abajo, y nos hizo entrar. “Por cierto ¿se puede saber qué pasa?”, le pregunté a modo de despedida. El hombre me miró con incredulidad y limitándose a responder que se cagaba en Hollywood y en su puta madre. Andrés entornó los ojos en desaprobación por aquella grosería, pero una vez dentro del vestíbulo desierto, dió un saltito de alegría. “Me ha encantado lo de monje benedictino, voy a explotarlo”, anunció y trotamos hasta las escaleras mecánicas que bajaban a las vías, pensando yo en cuáles iban a ser mis palabras de despedida y Andrés en restituir el orden en su flequillo y en los puños de su camisa.

Descendimos en las escaleras como en una nube y entramos flotando a un escenario de ensueño en el que el ancho andén, con un tren estacionado a cada lado, estaba iluminado como un mediodía con dos soles y atestado de personas que se movían arriba y abajo, encaramándose a escaleras, desmontando reflectores y focos, tirando de cables, moviendo carros, empujando cajas y cargando maletines acolchados. Nos quedamos hipnotizados por aquella corriente de la que emanaba un zumbido de un panal de abejas y que parecía saber con pasmosa precisión, qué se traía entre manos. En el centro de todo

La voz proclamó: “¡Es Brad Pitt, ahí está, ahí!”

aquel fluir, se distinguía un grupo de gente apiñada que parecían tan profanos a lo que allí se desarrollaba, como nosotros. Permanecían rodeados de bolsas y maletas como en un redil y estiraban sus pescuezos para mirar hacia todas direcciones, con caras de expectación.

Cuando pisamos el andén, la voz que una se imagina que tendría la encarnación de la histeria, proclamó con desgarro de cuerdas: “¡Es Brad Pitt, ahí está, ahí!”. Todas las miradas y teléfonos se dirigieron hacia nosotros o, más exactamente, a lo que había a nuestra espalda. Andrés y yo nos miramos, con misma la expresión de aquella vez que, haciendo pellas del instituto, esperamos seis horas frente al un hotel para ver como se alejaba de allí la mano que supuestamente, Bruce Springsteen ondeaba por la ventanilla de un coche de cristales tintados.

Giramos en redondo, Andrés sin perder el control de su flequillo, y vimos a mister Pitt entre la actividad de los técnicos, dirigiéndose a las escaleras por las que acabábamos de descender, ridículamente cerca de nosotros. “Foto”, le dije a Andrés entre los alaridos excitados de los viajeros cercados por los equipajes. Metí la mano en mi bolso y rebusqué con agitación el móvil, pero había desaparecido. Lo encontré en mi otra mano, pero no lograba desbloquearlo; cuando lo desbloqueé, no acertaba a activar la cámara y cuando al fin logré encuadrar y disparar, obtuve un magnífico primer plano de su guardaespaldas.

En algún lugar desconocido en mis entrañas se condensó un aullido que surgió, a muchos decibelios, por mi garganta tomando la forma de un largo y profundo “¡miiii-eeeeerda!”, que pilló desprevenido a todo el gentío, incluido mister Pitt, que se giró y me miró con desconcierto. Toda la actividad, frenética hasta el momento, quedó congelada y pendiente de su reacción a mi ataque acústico. Por suerte, Andrés estaba preparado, y reanudó el movimiento acercándose a mister Pitt relajadamente, con una enorme sonrisa y un impecable inglés de academia británica. “Perdone a mi hermana, mister Pitt, está triste porque me ordenan monje benedictino mañana al alba y nada podría consolarla más en mi ausencia, que tener una foto de nosotros dos juntos. Muy juntos.”

Mister Pitt soltó una especie de graznido que interpretamos como una carcajada e hizo un gesto a Andrés para que corriera a su lado. Tras las fotos, mister Pitt profirió sonriente otro ruido extraño y desapareció flotando en las escaleras mecánicas, saludando con alegría a todos los que allí quedamos.

Andrés no me liberó hasta estar seguro de estar en posesión de todas las fotos y tuve el tiempo justo para agarrar una abrazadera y encaramarme al vagón.

Lo besé desde las alturas, sintiendo las lágrimas en sus mejillas. Las últimas palabras que me gritó su rostro estático, con el tren ya en marcha, fueron “¡Renuncio a la orden de San Benito, vuelvo a Instagram, hermana!”

SOM L'AGÈNCIA DEL BARRI T'AJUDEM A VENDRE O LLOGAR EL TEU PIS

\ venda \ lloguer
\ administració de finques

Assessors

serveis immobiliaris

931 896 434

\ assessorsbcn.com

ZAPA-RÀPID

MONTBAU

C/ POESIA 1-5
GALERIES MONTBAU
08035 BARCELONA

Montbau, territori Xukli!

Tel.: 932 37 79 79
www.afanoc.org · www.lacasadelsxuklis.org

nens amb
càncer
ASSOCIACIÓ AFANOC

DE BAR MOMBÀU

Text per
NEUS MOYANO

*En Carlos i la Conxa
davant del bar*

Imatges per
FAMÍLIA DE CONXA TORRALVA

En ple mes de juliol les terrasses estan plenes. Ara tot sembla felicitat, després d'una etapa de pandèmia i de tancament dels bars i les terrasses. Sembla que tot s'hagi acabat, per més que encara ens queda un bon tros per acabar amb la malaltia que ens ha tingut confinats tants mesos.

«Resistim», et diuen tots els que tenen un establiment obert al públic, com han resistit fins ara botigues essencials al barri.

Els establiments de l'esplanada de Montbau, confirma en Manuel Ruiz, que actualment porta el restaurant La Llamenera, donen servei especialment a l'hospital. I no només al personal sanitari. Allà s'ha de fer front també als problemes, els drames i les alegries que tenen lloc dintre i fora de l'Hospital Vall d'Hebron cada dia de l'any. El restaurant ofereix menjars casolans i tant la cuina com el servei són molt apreciats pels montbauencs i els visitants.

A LA LLAMINERA

El Bar Mombau o Casa Carlos, ara restaurant La Llamenera, és un dels establiments més antics de Montbau. Els primers llogaters, la Conxa Torralva i en Carlos Carro, van arribar al barri cap a l'any 1960. Ni la casa ni el bar estaven acabats, recorda la Conxa, que ara té 92 anys molt ben portats. En poc temps també s'hi van instal·lar l'adrogueria Alemany, la pastisseria Codina i l'Acadèmia Iberia, una de les primeres institucions escolars de Montbau.

Aquesta sevillana que encara conserva l'accent i la memòria com si l'ahir fos avui ens diu que en aquell moment la casa i el barri no li van fer gaire bona impressió. Com palesen les fotografies que va encarregar l'empresa constructora per donar testimoni de la construcció dels edificis del barri, el paisatge d'aquesta esplanada era desolador, sense urbanitzar i en obres durant un temps que devia ser interminable.

*Carlos i Conxa
al seu domicili*

EL PRIMER TELEVISOR

El bar atenia els veïns del barri i el personal de l'hospital, de dia i de nit. El primer televisor de Montbau va ser el del bar d'en Carlos, i quan hi havia un partit de futbol o una pel·lícula, amb les cadires a fora, a la terrassa, amb consumició o sense, s'hi aplegaven molts veïns.

En un moment de bloqueig econòmic i d'autarquia com eren els anys cinquanta era molt difícil obtenir un aparell de televisió com aquell, provinent d'Alemanya. La Conxa recorda com la policia es va emportar la tele poc després. I també que, tal com se la varen endur, la van tornar.

La iniciativa de la construcció dels blocs d'habitatge de l'Esplanada va recaure en dues cooperatives: la Puntual, que va construir l'edifici més alt i el bloc que dona al parc de Pedro Muñoz Seca, i els blocs dels porxos, que continuaven amb el bloc de l'adrogueria, la pastisseria, el bar i l'acadèmia, que van córrer a càrrec de la cooperativa La Graciense.

La Graciense va ser una de les cooperatives d'habitatge més importants a Barcelona

CARRER

*Interior del bar
Carlos als anys 60*

LA COOPERATIVA LA GRACIENSE

La Graciense va ser una de les cooperatives d'habitatges més importants de Barcelona. La seva tasca la va iniciar a Montbau, i va continuar amb altres promocions en altres barris de Barcelona, com les del carrer Jericó i el passeig de Vallcarca, i va arribar a fer més de mil habitatges. La seva tasca social i cooperativa va anar més enllà, amb la creació de grups escolars ben coneguts al nostre entorn, com les escoles GRAVI i l'institut de batxillerat del carrer Jericó.

La primera promoció, però, va ser la de Montbau, amb 51 habitatges i 11 botigues, entre les quals el que ara és La Llaminera, l'adrogueria Alemany, la pastisseria del senyor Codina, el grup escolar Iberia i la botiga de queviures Juani. Tenir una botiga en aquells blocs estava associat en alguns casos a adquirir un habitatge als mateixos blocs. Així va ser com aquesta sevillana va arribar a viure i treballar a Montbau.

La construcció d'aquests habitatges es va poder fer gràcies a la participació del Patronato de la Vivienda, que, a més d'aportar el terreny i la direcció d'obra, hi va contribuir amb un préstec sense interessos que s'afegia a un altre préstec de la Caixa de Pensions amb un interès molt avantatjós.

La voluntat de la cooperativa de fer ajut social també la portava a voler assegurar-se uns ingressos a través de la subhasta i el lloguer de les botigues; s'ha de tenir en compte que l'aportació inicial dels cooperativistes estava destinada purament al cost de l'habitatge.

El bloc de La Graciense al carrer Angel Marqués. Constructora SADEM. Arxiu Nacional de Catalunya. Foto: Ferran

Un dels nets amb el lloro de l'adrogueria Alemany.

El Patronato es va reservar alguns dels pisos per llogar-los amb les botigues, com en el cas de l'actual La Llamenera, que fins i tot, segons ens explica la Conxa, connectava directament amb el pis superior.

FALTA D'EQUIPAMENTS

Aquests ingressos, repartits entre La Graciense i el Patronato, havien de servir per continuar la tasca cooperativa, per una banda, i per proveir el barri de serveis, per l'altra, cosa que, com sabem, va trigar molt a arribar, cosa que va fer que durant molts anys el barri patís dèficit d'escoles i d'espais d'esport i lleure, uns equipaments que estaven projectats des del principi.

En el cas de les botigues, no era necessari ser cooperativista, i es van adjudicar mitjançant subhasta al juny del 1960, tal com s'anunciava a La Vanguardia del 13 de maig d'aquell any.

El Bar Mombau va haver d'afrontar poc després uns temps molt difícils al barri, una època en què la droga va ser una plaga que va afectar molts joves. Ens agradaria recordar des d'aquí tots aquells veïns que hi van quedar atrapats i els que van sobreviure, i donar les gràcies als que, tant abans com ara, compleixen una missió entre nosaltres, la de donar servei a la gent que treballa i a la que pateix, a la que va de festa i a la que ha perdut algú proper.

La Llaminaera

Restaurant

FARMÀCIA - ORTOPÈDIA MONTBAU

Maite Pérez Sánchez

PLANTILLES - CADIRES DE RODES
FAIXES - LLITS - BASTONS

Roig i Solé, 7 (al costat de Res. Vall d'Hebron)
08035 BARCELONA
Tel. 93 428 01 94 - 654 024 765
e-mail: perez.sanchez1@cofb.net

OSSEA

PELUQUERIA

93 428 76 03

C/DOMENECH I MUNTANER 2-10 LOCAL 1

08035 BARCELONA

Su Pastel

ARREGUI

c/ Armonia, 4 · Montbau · Tel. 93 428 22 36

UNA FAMÍLIA, UN BARRI, UNA VIDA: 81 ANYS DESPRÉS

L'essència del pas del temps feta retrat. Bocins de la història d'una família que capturen instants de vida al barri de Montbau. L'avi Just Hiniestrosa va immortalitzar una tendra imatge familiar al bosquet de les Llars Mundet. Era l'any 1940 i els protagonistes eren els seus tres fills: la Carme, la Tere i en Just.

Vuitanta-un anys més tard, la mateixa foto, el mateix lloc; els tres germans es retroben davant una càmera fotogràfica que deixa veure el pas del temps.

Tots tres continuen sent veïns de Montbau, dels més antics. Encara recorden quan tot era camp i la família vivia en una caseta, ja enderrocada, a l'entrada de la Casa Frares de les Llars Mundet.

El barri és casa seva, aquestes terres han estat refugi d'una guerra i una postguerra, han estat testimoni dels casaments familiars, han vist créixer els seus fills, els seus nets i, fins i tot, els seus besnets.

Vuitanta-un anys més tard, com si l'avi Just – gran aficionat a la fotografia– se situés darrere la càmera, somriuen i recorden el llegat. Tornen als pins que els han vist créixer i que es mantenen intactes com si no hagués passat el temps.

Felicitats als tres germans, per haver-se mantingut units i fidels a les seves arrels.

*Text per
MARIA
ANTÒNIA
MANZANARES*

QUÈ ÉS LA SOLEDAT NO DESITJADA?

*Text i imatges per la
TAULA RADARS DE MONTBAU*

HARMONIA

GARRER

Sentir-se sol/a és una experiència subjectiva que es pot percebre com una carència emocional quan aquesta situació no és desitjada, ja sigui perquè les relacions socials que mantenim són menys de les que voldríem o perquè sentim que no rebem prou suport emocional d'aquestes relacions.

Si les enquestes de fa uns anys ja ens mostraven que entorn del 25% de les persones de més de 65 anys de la ciutat de Barcelona van sentir falta de companyia, no seria desenraonat afirmar que aquest percentatge ha augmentat després dels últims confinaments.

Per sumar esforços en el repte de combatre la soledat no volguda de les persones més grans, a finals de l'any 2018 Radars, un projecte dels Serveis Socials de l'Ajuntament de Barcelona, va aterrar a Montbau.

Des d'aleshores acompanyem de manera comunitària les persones grans que s'apunten al projecte i també coordinem diferents accions de suport a través de la Taula Radars. De fet, en aquestes reunions hi participem veïns i veïnes a títol personal, entitats i associacions del barri, professionals que treballen al territori, equipaments i farmàcies properes, etc., amb l'objectiu de construir un barri més amable per a les persones grans.

Cada setmana les persones que estan apuntades a Radars reben una trucada d'acompanyament d'un veí o una veïna del barri que dedica el seu temps voluntàriament a aquesta activitat. Són trucades per conversar que, a més, serveixen per ajudar les persones grans a redescobrir tot el que ofereix el barri: trobades per fer un cafè, tallers a la Sala Polivalent, jugar a les cartes a l'espai social, etc.

FEM BARRI AMB LES PERSONES GRANS

Coneixes alguna persona gran que necessiti sentir-se acompanyada?

A Radars tenim cura de les persones grans que se senten soles.

- Les acompanyem amb trucades telefòniques.
- Les vinculem amb la xarxa veïnal.

Treballem amb els veïns i veïnes, comerços, farmàcies, persones voluntàries i entitats del barri.

Contacta amb Radars:
radarsgentgran@bcn.cat
932 915 884

Gràcies

A més de reforçar les trucades, hem anat reinventant les formes d'acompanyament. Gràcies a l'acció de la Taula Radars va ser possible elaborar un llibre de receptes de cuina proposades per les persones apuntades a Radars; cada fitxa i cada plat del llibre és un reconeixement a la persona que els va proposar.

Una de les propostes de Radars ha estat publicar el llibre *Grans receptes*

Teniu disponible un exemplar de consulta d'aquest llibre, titulat *Grans receptes*, tant a la Biblioteca com en altres equipaments i comerços del barri.

HARMONIA

Durant dates assenyalades com Nadal i Sant Jordi donem un suport especial a les persones grans, a les quals transmetem tot l'afecte de l'alumnat d'escoles com Els Pins o Baloo en forma de detalls fets a mà. Postals o roses omplen en aquestes dates els cors de les persones grans apuntades a Radars.

Voluntàries presentant el llibre de receptes

CARRER

APUNTA'T A RADARS!

Si saps d'alguna persona de més de 65 anys que viu sola, se sent sola o que simplement vol conèixer més persones del seu entorn, es pot apuntar de manera gratuïta al Projecte Radars. Veïns i veïnes del barri que hi dediquen el seu temps voluntàriament li trucaran cada setmana per acompanyar-la telefònicament i la convidaran a participar en trobades, activitats, etc.

Contacta amb Radars:
radarsgentgran@bcn.cat
93 291 58 84

Tocineria i xarcuteria de qualitat.
Gran selecció de **vins** embotellats i granel.

Mercat Canyelles - Parada 30 - 31 / Carrer Carles Soldevilla 08042 Barcelona
telf 934 277 811 - 607 231 084

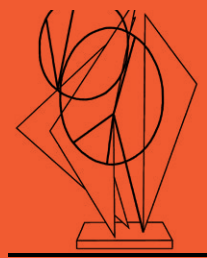
FES QUE EL BARRI CREIXI

Volem aprofitar també per dir que, quan tornem a la normalitat, serà molt necessari que donem suport al teixit comercial de Montbau. És important que anem a comprar als establiments del nostre barri, perquè els caldran la nostra ajuda i col.laboració de tothom; ells en altres moments han ajudat al barri i ara cal que els tornem el favor.

L'AVVM dona suport a la seva tasca, que és necessària pel benestar del nostre barri tant en el present com en un futur, perquè sense comerç no hi ha barri.

associacioveïnsmontbau@gmail.com
www.veïnsmontbau.org

ÀLTIMA, COMPROMESA

Fotografia per
ÀLTIMA I FUNDACIÓ
ONCOLLIGA

CARRER HARMONIA

Text per
ÀLTIMA

AMB LA IGUALTAT

*Actuació de Músiques per la salut organitzada
per Àltima aquest 2 de juliol al Casal de Gent
Gran Casa Nostra, a Sant Andreu-Nou Barris.*

El compromís social i sostenible d'Àltima forma part de l'ADN d'aquesta empresa funerària catalana, amb més de 300 anys d'experiència en el sector. En aquest marc, la companyia té molt present la promoció de les polítiques d'igualtat de gènere, que incentiven la presència i la implicació de les dones a totes les àrees de la funerària, un territori que fins fa uns anys era gairebé exclusiu dels homes.

Les xifres ho demostren: més de 150 dones formen part de l'equip humà d'Àltima, on representen més del 40 % del total de la plantilla. En concret, al Tanatori Ronda de Dalt, que l'empresa va posar en marxa fa 15 anys al districte d'Horta-Guinardó, el nombre de dones supera fins i tot aquest percentatge, ja que hi arriba al 43 %. Segons la gerent d'aquest centre, Montse Reymóndez, «el fet que l'empresa aposti per les dones a tots els departaments i que el percentatge d'empleades creixi cada any ens posiciona com una companyia que treballa per la igualtat de gènere en un sector on abans la presència femenina era pràcticament inexistent».

Avui dia, a Àltima les dones duen a terme totes les tasques pròpies de la funerària i ocupen càrrecs de res-

ponsabilitat tant en àrees de gestió i administració com en la cura i el condicionament del difunt (tanatopràxia), l'assessorament a les famílies, la realització de cerimònies de comiat (com a oradores) i, també, la coordinació i l'impuls d'accions de responsabilitat social en col·laboració amb altres entitats i institucions. Tal com exposa Sarai Roman, que forma part del departament de Relacions Institucionals d'Àltima, «les funeràries prestem un servei essencial a la societat en un dels moments més durs de la vida, quan es produeix una defunció. És per això que creiem fonamental poder-nos involucrar en projectes que ajudin a millorar la qualitat de vida de les persones i, en concret, de les dones, ja que en la majoria de casos són elles les que tenen cura de la família, cosa que sovint acaba limitant-los el benestar i l'autonomia personal».

Àltima manté col·laboracions amb diverses entitats i iniciatives socials que tenen les dones com a centre d'atenció. En aquest sentit, treballa amb l'ONG Músicos por la Salud en el projecte Músiques per la salut i amb la Fundació Oncolliga, que compta amb el Programa de voluntariat testimonial de dones operades de càncer de

Més del 40 % de les persones que treballen a Àltima són dones, presents en tots els àmbits de l'empresa. A la imatge, vehicle per al trasllat de difunts conduït per una operària funerària.

A Àltima les dones assumeixen càrrecs de responsabilitat; és el cas de Montse Reymóndez (esq.), que està al capdavant del Tanatori Ronda de Dalt, ubicat a Horta, i Laura Escobedo (dta.), gerent del cementiri comarcal de Roques Blanques, situat al Papiol.

mama. «Aquestes col·laboracions ens permeten implicar-nos en el suport emocional, social i laboral de moltes dones que ho necessiten, un objectiu que va alineat amb els nostres valors i que a més podem dur a terme des de la proximitat, comproment-nos amb el districte i, en concret, amb Montbau», afegeix la Sarai, que ha treballat i viscut en aquest barri diversos anys.

MÚSICA PER MILLORAR LA VIDA DE DONES I PACIENTS

D'una banda, el projecte Músiques per la salut és un programa que fomenta la inserció sociolaboral de dones en situació de vulnerabilitat. Impulsat per l'entitat Músicos por la salud amb el suport d'Àltima, consisteix a formar 100 dones,

amb coneixements musicals previs, perquè puguin interactuar amb els pacients, els seus familiars i els professionals sanitaris a través de la música, ja sigui com a cantants o com a intèrprets de diversos instruments. Com afirmen des de Músicos por la Salud, «l'objectiu d'aquest programa és doble: aportar moments de respir i alleujament a pacients i residents d'hospitals i centres sociosanitaris, mitjançant la música, i alhora ajudar dones en risc de vulnerabilitat, que tenen dificultats per trobar feina per motius diversos».

Les Músiques per la salut duen a terme la seva activitat tant en hospitals com en centres sociosanitaris, però també poden trobar una sortida professional participant en esdeveniments organitzats per empreses, administracions públiques o particulars.

Montse Toledo és voluntària testimonial del programa de la Fundació Oncolliga que ajuda dones operades de càncer de mama

SUPORT EMOCIONAL A LES DONES AMB CÀNCER DE MAMA

Àltima també col·labora amb la Fundació Oncolliga, una entitat que ofereix suport psicosocial a persones amb càncer i els seus familiars, per millorar-ne el benestar i la qualitat de vida. En concret, amb l'objectiu d'acompanyar les dones que pateixen càncer de mama i ajudar-les en la seva rehabilitació emocional, l'entitat ha posat en marxa el Programa de voluntariat testimonial de dones operades de càncer de mama. Les persones que s'encarreguen de donar aquest suport són dones voluntàries que ja han passat pel procés de recuperació física i emocional i que, a través d'aquest programa, comparteixen la seva experiència davant el càncer de mama amb altres dones que es troben actualment en la mateixa situació que van viure elles. Tal com manifesten des d'aquesta fundació, «les dones que acaben de rebre un diagnòstic de càncer de mama necessiten identificar-se amb una altra dona que sigui un exemple d'afrontament positiu i que compregui les seves inquietuds». Com afirma Montse Toledo, voluntària testimonial d'aquest projecte, «Oncolliga va ser la meua mà amiga des del desconeixement de la malaltia. Ells em van oferir el suport per fer-hi front». Com que actualment, per la innovació mèdica, els ingressos hospitalaris per fer aquest tipus d'operacions són força breus, i sovint la persona es troba encara sota els efectes de l'anestèsia, «la primera intervenció del voluntariat se sol fer en el moment de la primera cura, o tan bon punt ho sol·licita la pacient».

CARRER HARMONIA

ELS BONS RECORDS VIUEN PER SEMPRE

Els moments de pèrdua són difícils. Ho sabem.
Moments en què necessita tranquil·litat i
estar acompanyat dels éssers estimats, sense
preocupar-se del servei funerari. Per això fem
tot el possible per tal que en aquests instants
no li falti res. Deixi-ho a les nostres mans.
Vostè pensi en els millors instants viscuts.
Perquè els bons records viuen per sempre.

ÀLTIMA

www.altima-sfi.com

AGENDA D'HIVERN

TALLERS D'HIVERN

Inscripcions al formulari online i pagament per transferència - contacteu amb la sala polivalent a salapolivalent@bcn.cat
Totes les activitats presencials es fan a la Sala Polivalent de Montbau si no s'indica un altre emplaçament
i són gratuïtes a excepció de les que indiquen el preu.

TALLER	DATA	HORARI	EDAT	TALLERISTA	PREU
ENGLISH THROUGH GAMES	04/10 a 13/12	Dilluns 17:45h a 18:45h	6 a 9 anys	Kiddo	22,18€
IL·LUSTREM EL MÓN! TALLER DIBUIX	05/10 a 14/12	Dimarts 17:30h a 18:30h	6 a 9 anys	Elvira Mullieva	24,95€
SWING	05/10 a 14/12	Dimarts 19:00h a 20:15h	Adults	El taller de Swing	41,11€
CAPOEIRA	06/10 a 15/12	Dimecres 17:30h a 18:30h	6 a 9 anys	Jogo de Luta	27,72€
IOGA MIGDIA	06/10 a 15/12	Dimecres 15:30h a 16:45h	Adults	Mabel Ramos	45,68€
IOGA TARDA	06/10 a 15/12	Dimecres 17:30h a 18:45h	Adults	Mabel Ramos	45,68€
ESCRITURA CREATIVA.	07/10 a 16/12	Dijous 17:45h a 19:15h	Adults	Carmen Simón	60,29€

ACTIVITATS FAMILIARS (LLOC: Sala Polivalent de Montbau)		
ACTIVITAT	DATA	ORGANITZACIÓ
CONTES DE PIRATES	16/10 10:30h	Sense Drama teatre
CASTANYADA	31/10	AEEF
PARAULA D'UNA NENA NEGRA	20/11 10:30h	BCN Interculturalitat/ A. Hibiscus
TIÓ DE NADAL	18/12 10:30h	

CONCERTS COL·LABORATIUS (LLOC: Sala Polivalent de Montbau)		
ACTIVITAT	DATA	ORGANITZACIÓ
JAZZ TAST	28/09 19h	CC Carmel
PER DETERMINAR	18/11 19h	Festival Empodera l'escena - Casals de Barri Zona Nord
CINEMA AMORE MIO	19/11 19h	XXII Cicle de Clàssica Horta. -Guinardó

AULES D'EXTENSIÓ UNIVERSITÀRIA (LLOC: Sala Polivalent de Montbau)				
ACTIVITAT	DATA	ORGANITZACIÓ	CÀRREC	
CLEÒPATRA VII, MITEO REALITAT?	19/10	Eva Mellado	Mestre Universitària	
L'HUMOR A LA MÚSICA CLÀSSICA	02/11	Pere-Andreu Jaroid	Divulgador Musical	
LES DONES I LA POST GUERRA	16/11	Assumpta Montellà	Historiadora i Escriptora	
BIRMÀNIA	30/11	Jordi Llorens	Reporter de viatges	
EL NADAL	14/12	Per determinar		

JAZZ AL JIMNAZZ (LLOC: Sala Polivalent de Montbau)			
ACTIVITAT	DATA	ORGANITZACIÓ	
PER DETERMINAR	10/10 20h	Associació Musical Big Band de Montbau	●
PER DETERMINAR	12/11 20h	Associació Musical Big Band de Montbau	●
PER DETERMINAR	10/12 20h	Associació Musical Big Band de Montbau	●

EXPOSICIONS			
TÍTOL	DATA	ORGANITZACIÓ	
BLACK FLOWER	Desembre	Black Flower	●

BIBLIOTECA DE MONTBAU (LLOC: Biblioteca Montbau - Albert Peréz Baró)				
Inscripcions a b.barcelona.m@diba.cat				
TALLER	DATA	ORGANITZACIÓ	DINS DEL PROGRAMA	
CÒMIC NOIR	30/09 18:30h	Conversa amb Raule i l'escriptor Toni Hill. Presenta Lúcia Ramis	Dins del festival Literatura en trànsit	●
LA CIUTAT VIOLENTA	30/09 20h	Ruta urbana a càrrec de Jordi Corominas i Julián	Dins del festival Literatura en trànsit	●
TALLER INFANTIL DE CIÈNCIA	07/10 18h	Jordi Diaz		●
EXILIS. CONCERT	20/10 18:30h	Mariona Segarra	Els viatges de la paraula	●
LA CABRA-SERAFINA, IL·LUMSTRAT EN DIRECTE	26/10 17:30h	Blai Senabre narrador i Anna Font il·lustradora	Lletra petita. Llibres a escena	●
CLÀSSICS DEL VIOLÍ AL CINEMA	09/11 19h	Eduard Moya (violí) i Jorge Navas (piano)	Dins del Cicle Clàssica a Horta-Guinardó	●
MÓN PETIT	30/11 17:30h	Lidia Clua	Lletra petita	●

● A partir de 4 anys

● 6 a 9 anys

● Infantil

● Adults

● Per a tots els públics

HAN COMENÇAT LES OBRES DE REFORMA DEL CARRER VAYREDA – ESCOLA BALOO

Us presentem el plànol de les obres de reforma previstes entre el final del carrer Harmonia i el carrer Vayreda i els accessos a l'escola Baloo. La previsió de l'acabament de les obres és agost de 2022. El projecte promogut per l'Ajuntament de Barcelona i BIM/SA es descriu de la manera següent:

L'actuació preveu la renovació dels paviments de tot l'àmbit, l'eixamplament i millora dels recorreguts existents i l'execució de nous. Alhora, també es millora l'accés als vehicles d'emergències i bombers.

L'actuació proposada assoleix l'objectiu de que cadascuna de les entrades als habitatges tingui un recorregut accessible en cadira de rodes des del carrer, igualment com cadascuna de les zones d'estada i equipament.

Destacar també la incorporació de baranes de protecció.

La vorera perimetral s'ampliarà a gairebé tota la seva longitud. El balanç de places d'aparcament (regulat) a tot l'àmbit és:

- Aparcament ZONA VERDA: un aparcament més
- Aparcament MOTOS: sis aparcaments més
- Places PMR: les mateixes

Es renovarà tota la instal·lació d'enllumenat públic. S'actuarà a les zones verdes existents amb la incorporació de noves plantacions que complementaran les existents i renovaran les que no es troben en bones condicions, executant la corresponent xarxa de reg. Les zones d'estada es renovaran i es condicionaran completament.

Pel que fa al clavegueram es renovarà la infraestructura existent.

Fora d'aquest àmbit d'habitatges, ja dins del Parc de Collserola, es realitzaran actuacions de moviment de terres per executar bases d'infiltració i millorar les plataformes existents de forma que es controli l'escorrentiu superficial de l'aigua de pluja.

També s'instal·laran recorreguts i elements per a ús dels veïns però d'acord amb la naturalesa de l'espai on es troben. Finalment, s'instal·laran dues barreres per a intentar dificultar el pas dels porcs senglars cap a les zones habitades.

DEMOCRATITZEM LES CURES

La Taula de Casals Comunitaris Zona Nord del Districte d'Horta-Guinardó presenta l'exposició "24 hores al dia, 365 dies a l'any. Democratitzem les cures."

Aquesta iniciativa comunitària s'emmarca en el context excepcional ocasionat per la crisi del coronavirus i davant la necessitat de visibilitzar a totes les dones que, sigui per motius professionals, conjunturals o familiars, dediquen la seva vida, o gran part d'ella, a cuidar a les persones que ho necessiten.

Ara, més que mai, la realitat en la qual vivim ha tornat a fer palès la importància que tenen en la societat les cures i el valor de qui les exerceix. La crisi sanitària ha posat de manifest el fet invisibilitzat, menysvalorat o, inclús, menyspreat: les cures són essencials pel desenvolupament del nostre dia a dia.

Tant és així, que els equips tècnics dels equipaments municipals implicats han desenvolupat aquest projecte a través de la mirada de l'Helena Castro, fotògrafa i veïna d'un dels tres barris implicats, per testimoniar la història de vida de dones de Sant Genís dels Agudells, Vall d'Hebron i Montbau que es dediquen a les cures, ja sigui en el seu àmbit professional, personal o familiar.

El resultat d'aquest procés es presentarà al novembre al centre cívic Casa Grogà en format d'exposició de fotografia i serà exposat durant tot el curs, als cinc equipaments de la comissió gestora.

Aquesta exposició vol interpel·lar al públic i generar diàleg comunitari per reflexionar sobre la importància del benestar. En paral·lel, es tracta de retre homenatge a totes les dones i qüestionar la representació social tradicional que fem d'elles. I ho fem a través del llenguatge artístic perquè tempteja al públic des d'un espai íntim.

A càrrec d'Helena Castro, fotògrafa.

EMPODERA L'ESCENA! CICLE DE DONES I LTB DELS CASALS DE LA ZONA NORD

La patriarcalització en l'àmbit de l'art (com en tots els altres àmbits) s'ha obviat durant segles, arribant a convertir-se en un estat estàtic i inamovible. Però el terratrèmol feminista ha començat a remoure els ciments sobre els que es sustenta.

Inclús a través de l'art es pot veure el curs de la història masclista. Per exemple, en el MNAC, es poden apreciar moltíssimes obres d'homes però molt poques elaborades per dones.

Avui dia, la història no ha canviat gaire, no obstant es comença a notar un empoderament del moviment feminista que es va arrelant a la contemporaneïtat. La lluita feminista ha anat creixent i reivindicant, no només els drets de les dones, sinó també la visibilitat i els drets del col·lectiu LGTBIQ+

Aquest mes de novembre, els casals de Barri de la Zona Nord s'uneixen a Empodera l'escena, un projecte completament vinculat a aquest tipus de lluita que pretén posar llum a la foscor en la que les dones artistes i el col·lectiu LGTBIQ+ conviuen.

El projecte Empodera't neix de la voluntat de visualitzar l'activitat de les dones en els circuits artístics de proximitat als barris, portant aquesta reivindicació als escenaris, donant suport especialment a les dones creadores dels col·lectius LTB. Tant en la creació d'espectacles o companyies, com en les formacions musicals de petit i gran format.

L'execució del projecte es durà a terme en diversos equipaments del Districte d'Horta-Guinardó, un dels quals serà la nostra Sala Polivalent de Montbau. La intenció és donar visibilitat a l'espai tot creant xarxa de barri. A més a més, el disseny gràfic del Festival queda a càrrec de la guanyadora del concurs imatge gràfica.

De manera que, sumat a la lluita, i empodera l'escena! ja sigui com a artista o com a públic.

TRANSFORMAR L'OBLIT EN

*Text per
NIT ELIAS I RIBA*

Fotogrames de
BARRIOBAJERÍO (CONTRA L'OBLIT)

per
NIT ELIAS I RIBA
SARA RIVES

ORGULL

Ser jove en un dels barris més envellits i oblidats de Barcelona és tot un repte. Les veïnes de la perifèria en són les principals protagonistes, les que, tot i no tenir veu, fan el que poden i molt més per aconseguir un barri digne. El curtmetratge Barriobajerío (contra l'oblit) recull els testimonis de nou joves de la perifèria, creadores de cultura i amb molt a dir, des de Nou Barris fins a Montbau i Sant Genís dels Agudells.

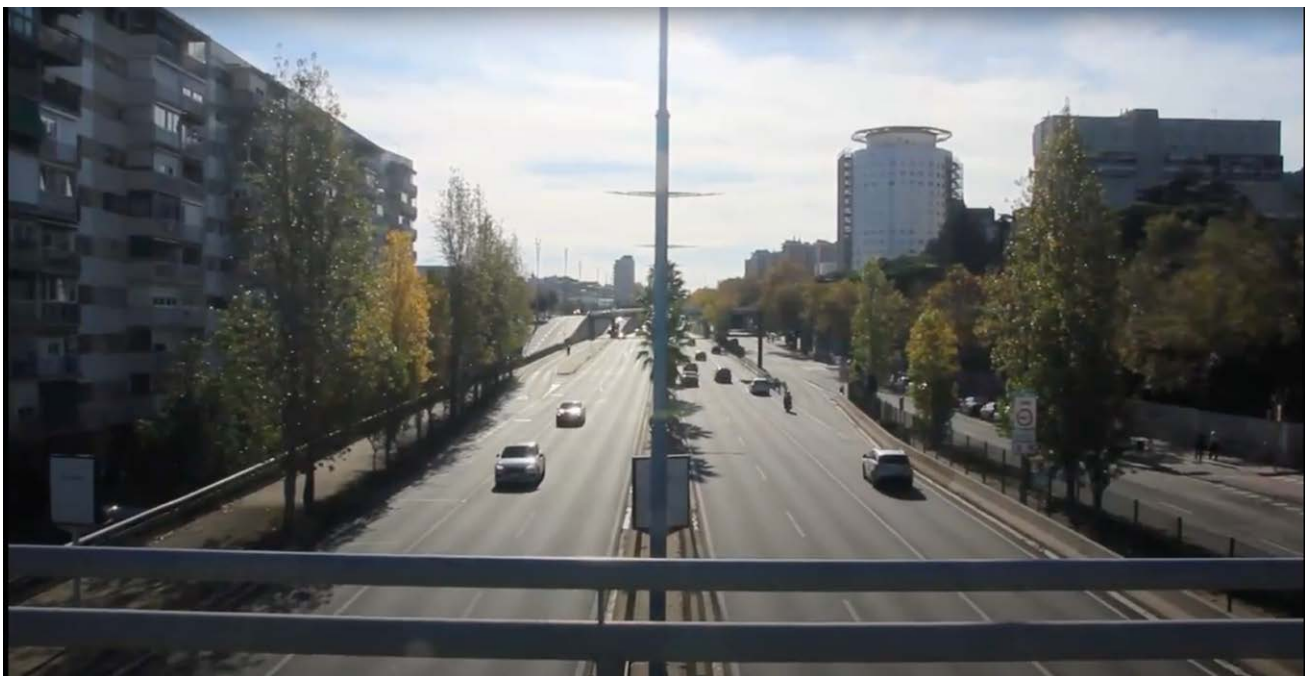
Ens uneix el fet de «ser de barri», aquesta expressió plena d'estigmes que ens aboca a tanta incultura i deixadesa. Som abanderades d'aquest sentiment de pertinença, d'aquesta sensació de comunitat tot i la diferència –sobretot generacional– que hi ha respecte al conjunt. La reivindicació de la perifèria parteix d'aquest ser de barri per capgirar el terme i trencar amb els esquemes socials establerts.

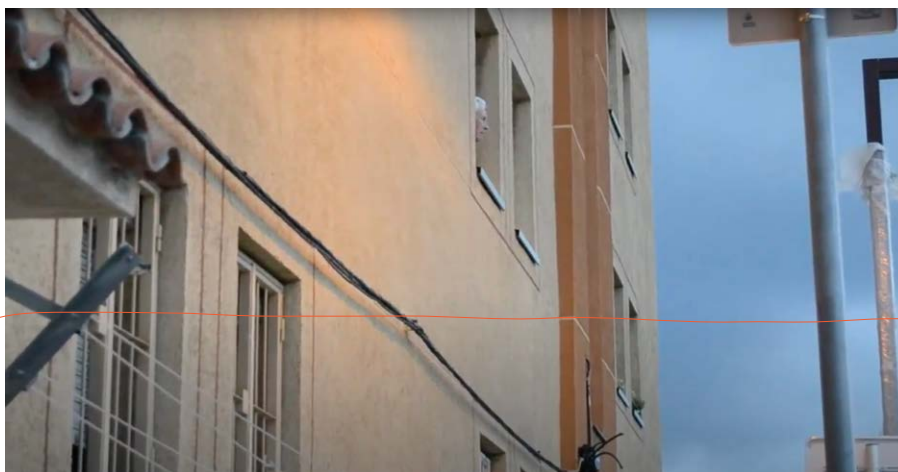
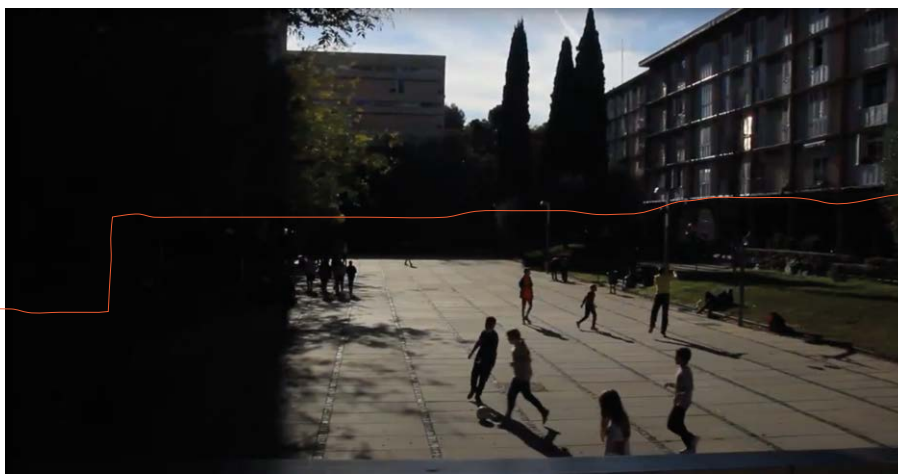
La realitat és aquesta: ens trobem en una zona oblidada, sense alternatives d'oci i

sense recursos, en un barri totalment residencial que no té infraestructures destinades a l'ús comunitari. És per això que, en molts casos, les persones del barri han acabat fent vida fora de Montbau, buscant espais d'oci o de socialització fora de la zona, anant a llocs amb més recursos i alternatives, perquè aquí no en tenim.

Amb el temps, les veïnes de Montbau hem trobat la manera de crear espais d'empoderament i de cohesió per poder lluitar i construir un barri digne. Ens uneix

Ronda de Dalt a Montbau

la mateixa vivència, la mateixa situació de voler fer i tenir poc. I quan les joves ens vam començar a organitzar, ara ja fa uns sis anys, vam aconseguir fer coses tan potents com crear un casal de joves, la JAM, en el que era el barri més envellit de tot Catalunya. Amb el casal vam aconseguir trencar amb tots els estigmes que ens acompanyen al reivindicar-nos com a «persones de barri». És aquí on entra la cultura: què fem la gent de barri, sinó cultura?

Quan dic cultura, deixo de banda els academicismes i em centro en tot allò que ens porta al desenvolupament, a la creació, a l'expressió i al coneixement. Això és el que fem, crear; des de grups de rap fins a bandes de jazz, passant per muralistes, ballarines, grups de teatre, grups de cant..., tot i l'enorme oblit de l'administració i la falta de recursos que comporta.

Tal com deia, és tot un repte ser jove en un dels barris més envellits i oblidats de la ciutat de Barcelona, però, tot i la càrrega que comporta, és un orgull veure com creix la perifèria sobretot a nivell juvenil, com s'organitzen les veïnes i com es generen espais del barri i per al barri, evitant així que Montbau caigui en l'oblit.

Vull donar les gràcies a totes les persones que feu possible que al barri hi segueixi havent espais de creació, d'ajuda, de cohesió, de coneixement i sobretot d'aprenentatge des de la vida comunitària. Es tracta d'això, de transformar l'oblit en orgull.

ELABORACIÓ ARTESANA I NATURAL

FORNERS
&
PASTISSERS
PUIG

Obrador Pepi des de 1916

FORN MONTBAU (l'Obrador)
C/ Àngel Marquès 14-18 | 93 428 26 86

FORN JOANIC
C/ Escorial 6 | 93 284 95 71

FORN L'ESPLANADA
Pl/ Esplanada Montbau 1 | 93 427 57 25

FORN VALL d'HEBRON
C/ Ventura Rodríguez 2 | 93 428 19 95

Oficina/Taller: L'Harmonia, 11
08035 - Barcelona
www.sanklar1.com
sanklar1@gmail.com

93 428 29 52

- Fabricació de tot tipus de finestres
- Tancaments metàl·lics
- Persianes, mosquiteres, reixes, ...
- Motorització
- Mampares de bany

Casal de Barri
Can Travi

Punt TIC

Cal demanar
cita prèvia al
601 646 399

Casal Can Travi

Dilluns i dijous de 10 a 13h

Dilluns i dimecres de 16 a 19h

Casal Gent Gran Vall d'Hebron

Dimarts de 10 a 13h

Casal Gent Gran Sant Genís

Dimecres de 10 a 13h

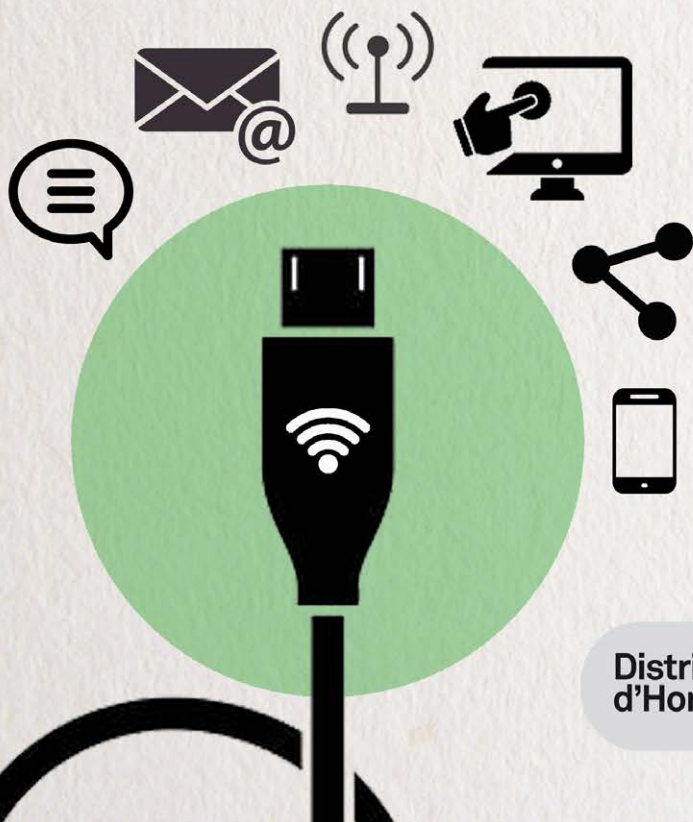
Espai d'acompanyament, suport i accés a les noves tecnologies i a la realització de tràmits digitals

- Reserva d'ordinadors i escàner per a realitzar tràmits digitals
- Punt de connexió wifi gratuït
- Suport en la realització de tràmits digitals com accés a La meva Salut, certificat digital, demanar hora al CAP, descarregar el certificat de convivència, sol·licitar el padró o demanar cita al Punt d'Assessorament Energètic

Guia per a la realització de videoconferències

Assessorament en dubtes tecnològics: funcionament telèfons mòbils, instal·lació d'aplicacions, correu electrònic, actualització i programari

Suport per a la realització de les activitats en línia

CAN TRAVI

Districte
d'Horta-Guinardó

Ajuntament de
Barcelona

FESTA MAJOR MONTBAU 2021

DIJOUS 30 DE SETEMBRE	DISSABTE 2 D'OCTUBRE	DIUMENGE 3 D'OCTUBRE	DIVENDRES 8 D'OCTUBRE	DIUMENGE 10 D'OCTUBRE
<p>18.30 h CÒMIC NOIR <i>Biblioteca Montbau</i> - Albert Pérez Barró</p> <p>BON Noire conversa amb l'escriptor Toni Hill Reserva prèvia a: b.barcelona.m@diba.cat</p> <p>20 h MISSA SOLEMNE A SANT JERONI PATRÓ DE MONTBAU <i>Església Sant Jeroni</i></p> <p>20 h LA CIUTAT VIOLENTA <i>Biblioteca (passaig fins Pavelló de la República)</i> Jordi Corominas i Julián, presenta el seu darrer llibre, sobre la història criminal i revolucionària de Barcelona Reserva prèvia a: b.barcelona.m@diba.cat</p>	<p>11h 11a. TROBADA DE PUNTAIRES DE MONTBAU <i>Pla de Montbau</i> AEEF i Casa Gutterman</p> <p>11h INÒPIA FEM <i>Sala Polivalent</i> Espectacle familiar patrocinat per l'AEEF</p> <p>13h BOLLYWOOD <i>Pla de Montbau</i> Demostració de ball de l'Acadèmia Dancing Ganesh amb AVVM i DJ Resident Robert</p> <p>18.30h TEATRE COMEDIA DELL ARTE <i>Sala Polivalent</i> (Taquilla inversa) AEEF i Institut del Teatre</p> <p>20h CORREFOC INFANTIL I ADULT <i>Pla de Montbau</i> Colla Diables de Montbau</p>	<p><i>Pla de Montbau</i> Actes patrocinat per l'AEEF:</p> <p>10:30h BALL DE GEGANTS</p> <p>11:00 h ESBART DANSAIRE Gaudi de la Sagrada Família</p> <p>11:45 h FALCONERS DE CASTELLOIR</p> <p>12:15 h SARDANES amb la Cobla la Nova del Valles</p> <p>11h ROCKPELSXUKLIS ACÚSTIC <i>Sala Polivalent</i> Actuació d'Alfredo Piedrafitra Entrada: 8€ (consumició inclosa) https://www.notikumi.com/channel/afanoc/2021/10/3/rockpelsxuklis-acustic A benefici del manteniment de La Casa dels Xuklis, AFANOC</p>	<p>20h INAUGURACIÓ DEL X CICLE DE JAZZ AL GIMNAZ <i>Sala Polivalent</i> Associació Big Band de Montbau. Reserva prèvia a: associacionmusiccalbbm@gmail.com</p> <p>DISSABTE 9 D'OCTUBRE</p> <p>12 i 13h ESPECTACLE DE MÀGIA PELS AVIS I AVIES <i>Sala Polivalent</i> Lliurament de PIC-NIC per endur Punt informatiu RADARS Inscripció prèvia a la seu de l'Associació de Vètns de Montbau</p> <p>15.45h COMPETICIONS DE TENNIS DE TAULA <i>Sala Polivalent</i> Infantil - fins els 14 anys - i adults a partir de 15 anys</p> <p>18.30h TEATRE PRIVILEGIOS DEL PODER <i>Local Social de Montbau</i> Grup Teatre Social Les Dones de Montbau Entrada lliure</p> <p>21h ACTUACIÓ MUSICAL BIG BAND DE MONTBAU <i>Escola Baloo o INS Narcís Monturiol (a determinar)</i></p>	<p>10h ITINERARI ARQUITECTÒNIC DE MONTBAU 1958-1964. Reserva prèvia a: salapolivalent@bcn.cat</p> <p>11h LA FESTA D'AIGÜES <i>Pla de Montbau</i> Taller de jocs infantils (3-12 anys) Aigües de Barcelona i AVVM</p> <p>21h ESPECTACLE PIROTÈCNIC <i>Plaça Mossen Ferran</i> Amenitzat per DJ Resident Robert</p> <p>DIUMENGE 17 D'OCTUBRE</p> <p>19h CONCERT D'HAVANERES <i>Sala Polivalent</i> Grup Crema Catalana Entrada 6€, amb coca i oremat Servei de Bar pro-AFANOC</p> <p>DISSABTE 23 D'OCTUBRE</p> <p>12h XERRADA-VERMUT <i>Sala Polivalent</i> Caldrà portar la mascareta. Organitzat per l'AEEF i Omnium Cultural</p> <p>19h ROCKPELSXUKLIS <i>Pla de Montbau</i> Begudes i entrepans a partir de les 20 hores. Servei de Bar pro-AFANOC</p>
<p>DIJOUS 7 D'OCTUBRE</p> <p>18h TALLER INFANTIL DE CIÈNCIA <i>Biblioteca</i> a càrrec de Jordi Diaz Reserva prèvia a: b.barcelona.m@diba.cat</p>	<p>Degut a l'actual situació sanitària produïda per la Covid 19, totes les entitats organitzadores es reserven el dret a modificar o anul·lar les activitats en funció del desenvolupament de la pandèmia, així com de les condicions meteorològiques. El desenvolupament de les activitats es regirà per la normativa sanitària del moment.</p>			
<p>DIJOUS 30 DE SETEMBRE</p> <p>19h GRAN CONCERT <i>Pla de Montbau</i> Banda Municipal de Barcelona Acte organitzat per l'AEEF</p> <p>DISSABTE 2 D'OCTUBRE</p> <p>21h PREGÓ <i>Pla de Montbau</i> Projeccions: Exposició Montbau 1958-1964, entre Arquitectura i Harmonia. Retalls de pel·lícules filmades al barri Organitza i patrocina: AVVM</p>	<p>DIJOUS 7 D'OCTUBRE</p> <p>18h TALLER INFANTIL DE CIÈNCIA <i>Biblioteca</i> a càrrec de Jordi Diaz Reserva prèvia a: b.barcelona.m@diba.cat</p>			